

A Kilenc perc
folytatása

„A FOGY AZ IDŐ magába
fog szippantani,
és végig lebilincsel.”
– Amanda Croley

Fogy az

EE
IDŐ

18+

Prózás
könyvek

BETH FLYNN

BETH FLYNN

Fogy az
idő

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2021

A *Fogy az idő* a sorozat második kötete. Nem önálló regény. Erősen javaslom, hogy előbb az első regényemet, a *Kilenc percet* olvassátok el, hogy megértsétek a főszereplők háttértörténetét. Mindkét regényben számtalan csavar és fordulat található, amelyet sorban olvasva a legegyszerűbb összekötni.

Habár megválaszolok néhány fontos kérdést a *Kilenc percből*, többről szól ez a történet, és némely olvasó úgy érezheti, hogy függőben marad a vége. Mások talán elégedettek lesznek a válaszokkal és a befejezéssel. Bármelyik kategóriába tartozol is, remélem, élvezni fogod a történetet, és folytatod a trilógia harmadik kötetével, *Az idő ajándékával*.

Akik készen állnak belevetni magukat a történetbe, azok előtt örületes, izgalmas és valamelyest bonyolult út áll. Remélem, élvezni fogjátok. És ne feledjétek: nem minden az, aminek látszik.

„Ó, micsoda gubancos hálót szövünk...
amikor valakit először rászédünk.”

– Walter Scott, *Marmion* –

Prologus

1950-ES ÉVEK, KÖZÉP-FLORIDA

APOFON NAGYOT CSATTANT, és a fiú majdnem térdre esett tőle. A másodperc töredékére megingott, de sikerült visszanyernie az egyensúlyát, és az apjára meresztette a szemét.

– Anyád azt mondta, lekésted a buszt, és stoppolnod kellett hazafelé.

Vér ízét érezte a szájában, az ütéstől elharapta az arcát. Tudta, hogy a következő mondatával újabb pofont fog kiérdemelni. Felkészítette magát.

– Ida nem az anyám.

Ez alkalommal a feje oldalát érte a kemény ütés, csengeni kezdett a füle. Semmiség. Kibírt már rosszabbat is. Nem tudta, miért zavarja annyira az apját, valahányszor megjegyzi ezt. Ida mindig elsőként emlékezteti, hogy nem az anyja.

– Ne baszakodj velem, kölyök! Hol voltál?

– Ma volt a sulis utolsó napja. Néhányunknak ott kellett maradnia, hogy kitakarítsuk az osztálytermet. – Ez hazugság volt. Aznap

verekedésbe keveredett. Bepöccent, amikor egy beképzelt, gazdag fi-csúr gúnyolódni kezdett rajta.

A kölyök új volt, mindössze a nyári szünet kezdete előtt két héttel kezdett ide járni. Túlságosan új ahhoz, hogy a többiek figyelmeztessék. Az új srác megkérdezte tőle az öltözőben, hogy reggel a kukából halászta-e ki a ruháit. Kábán és véresen hagyta ott azt az idiótát a mosdó padlóján, aztán higgadtan kezet mosott, és visszament az osztályterembe. Felpillantott a tábla feletti nagy órára. Kevesebb mint tizenöt perc volt hátra, hogy kitörjön a nyári szünet. Remélhetőleg az apja nem fogja halálra dolgoztatni, és vigyázhat rá. Ruthie-ra.

Már a zsúfolt iskolabuszon ült, indulásra készen, amikor a sofőr előrenyúlt, és kinyitotta az ajtót. Az igazgatóhelyettes állt a busz előtt, és csendben vizsgálta a gyerekcsoportot. Amikor megpillantotta, akit keresett, rábökött, és jelzett az ujjával. Kövess.

A francba. Pedig majdnem meglógott.

Egyikük sem említette a feltételezett vétséget, mialatt visszamentek az iskolába, az igazgatói irodába. Egyszerűen az asztal fölé hajolt, és tűrte, hogy elpáholják. Nem volt olyan szörnyű, és még csak a közelébe sem ért annak, amit az apjától szokott meg. Azok olyan verések, amelyek maradandó sérülést hagytak a hátán és egyéb testrészein. Hiába volt fiatal, jól tudta, hogy a szarházi, aki ideiglenesen helyettesíti a műtétjéből lábadozó iskolaigazgatót, messze túlságosan élvezi ezt az egészet. Valószínűleg majd bezárja az iroda ajtaját, és nekiáll kiverni, miután elküldte őt, hogy jusson haza, ahogy tud. Kibaszott perverz. Ocsmány ez a világ.

Szóval stoppolt, az utolsó tizenegy kilométert pedig gyalog tette meg hazáig, és most ott állt, szembenézett az apja haragjával. A mostohaanyja félreállt oldalra, és a konyhapultnak támaszkodott,

keresztbe font karral, az arcán gúnyos kifejezéssel. Forró, áporodott levegő áramlott be a mosogató feletti ablakból.

A mostohaanyja. Ida. Amióta az eszét tudja, utálja a nőt. Semmi-re sem emlékezett a valódi anyjával kapcsolatban. Azt mondták neki, hogy ebben a házban halt meg, miközben világra hozta őt. Nem is annyira ház ez, inkább csak egy kalyiba a semmi közepén. Egy két-szobás patkányfészek, amit többhektárnyi narancsültetvény vesz körül, amerre csak a szem ellát. Az apja foglalkozását tekintve szakképzett asztalos volt, de a fia számára érthetetlen oknál fogva inkább ezt a nincstelen életet választotta. Tisztességes jövedelme lehetett volna, lakhatott volna egy házban a modern világtól nem is olyan távol – már amennyire modern volt a világ az ötvenes években. Helyette úgy döntött, hogy ebben a lepusztult, régi házban fog élni, ami generációkon át öröklődött a családjában. Egyszer sem használta az asztalos képezését, hogy valódi otthonra tegyen szert. Csak felkent egy kis kátrányt a tetőre, valahányszor beáztak, vagy kicserélte a trapóra ment csöveket, de az efféle trehány tákoláson túl az ujját se mozdította. Omladozott körülöttük az épület.

Talán mert az apja várúrnak képzelte magát, aki uralkodik a mihaszna alattvalói felett. Talán a kegyetlenség, amit itt szabadjára engedett, megadta neki azt a csekélyke hatalmat, amire a valódi világban nem számíthatott. Talán a tudat, hogy létrehozhatna egy szép és biztonságos környezetet, de szándékosan nem teszi, a személyisége magjában rejlő pszichózis részét képezte. Nem csupán egy romlott ember volt. Rosszabb volt annál. Szinte kérkedett azzal, hogy minden jót visszatart a családjától, amit egyébként megadhatna nekik.

És ez tette a fia szemében szintiszta gonosszá.

Mielőtt férjhez ment volna, Ida szobalányként dolgozott egy jó módú családnál West Palm Beachen. A fiú apja összeállt néhány

másik munkással, hogy együtt tegyék meg a hosszú utat a tengerparton álló villához, ahol néhány napig asztalos- és javítómunkálatokat kellett végezniük. A férfi három haverjával és a sugárzó Idával tért vissza, aki végre-valahára fogott magának egy férfit. Belefáradt, hogy szobalányként dolgozik valakinek, és amikor egy szorgalmas, megőzvegyült családember megjelent, és egy szemernyi érdeklődést tanúsított iránta, egyből lecsapott rá. Szerencsétlenségére túl gyorsan csapott le, habozás nélkül. Észre sem vette, hogy a tűzhely mellől egy sokkal borzalmasabb tűzbe veti magát. Egyik napról a másikra magányos, túlhajszolt szobalányból magányos, túlhajszolt és bántalmazott feleség lett belőle.

Nem, a fiúnak nem voltak szép emlékei Idáról. Talán eleinte a nő igyekezett mindent megtenni. Hogy a kalyibájukból otthont teremtsen, hogy az új férje fiatal fiának anyja legyen. De ha így is kezdte, a fiú már nem emlékezett rá. Lehet, hogy Ida nem volt mindig olyan borzasztó személy, mint amilyennek ő megismerte. Talán az apja tette ilyenné. Nem számít. Mindenképp utálta a nőt. Utálta, mert tudta, hogy mit tesz a tulajdon kislányával. Az ő féltestvérével, Ruthie-val.

Ruthie egy édes, bizakodó gyermek volt, aki a születése napjától rabul ejtette a fiú szívét. Vidám kislány volt, mindig mosolygott, az anyjától kapott rossz bánásmód ellenére. A fiú minden egyes másodpercben, amikor nem az iskolában volt vagy dolgozott, a kishúgáról gondoskodott. Imádta őt, és minden tőle telhetőt elkövetett, hogy megvédje a szüleitől, főképp Idától. Megetette, ha a kislányt vacsora nélkül küldték el aludni. Gondoskodott róla, hogy meg legyen mosdatva. Nem tehetette mindennap, de amilyen gyakran telt tőle, megcsinálta. Eltüntette a nyomát a kislány bepisülésének, kimosotta a ruháit a patakban, és megszárogatta, mielőtt visszatette volna

a szekrénybe. Letörölte a kislány könnyeit, és pusztit nyomott a bibikre.

De sajnos túl sok volt ahhoz, hogy pusztival gyógyítsa őket.

A kislány minden este megkérte őt:

– Mondj nekem egy mesét, bátyus! Mondj egy vidám mesét, amiben semmi sem fáj, és mindenki kedves.

A fiú közelebb húzta magához az ágyon, amin Ruthie csecsemőkora óta osztoztak, és nem törődve a mosdatlan testük bűzével, vidám esti meséket talált ki neki. Bármit, ami segített a kislánynak felejteni, ha csak egy kis időre is. A szobájuk ablakából csodálták a csillogokat, és a fiú időnként bele is építette őket a történeteibe.

– Látod a legfényesebb csillagot, Ruthie? – kérdezte, ahogy kipillantottak az ablakon. – Az vagy te. Te vagy a legragyogóbb, legszebb csillag az égen.

– Te hol vagy, bátyus? Te is ott vagy? – kérdezte a kislány egyszer.

– Én mindig a hozzád legközelebbi csillag leszek.

Nem tudta, hogy a történetek, amiket kitalált, vidámak-e. Maga sem tudta, hogy mi a boldogság, így hogyan mesélhetett volna róla egy négyévesnek? De megpróbálta.

Egyszer-egyszer, amikor már biztos volt benne, hogy az apja és Ida elaludt, hátrament a szúnyoghálós ajtóhoz, és beengedte Razort, hogy ő is velük aludjon. Razor egy nagy, fekete rottweiler volt, aki egy nap a házuk környékére tévedt, és sosem távozott onnan. A fiú apja nem volt hajlandó hagyni, hogy maradjon, váltig állította, hogy nincs szüksége még egy éhes szájra, és le fogja lőni a kutyát, ha nem távozik magától. A kutya okos volt. Érzékelte az apa gyűlöletét, és csak éjszaka merészkedett elő, hogy a fészker távolabbi oldalán hagyott alamizsnára várjon. Az apa végül beadta a derekát; úgy döntött, talán mégsem olyan rossz ötlet egy kutya, miután egy éjszaka

felébresztette és figyelmeztette őket az ugatásával, hogy vadállatok próbálnak bejutni a tyúkketrecbe. A tyúkok kotkodácsolása sosem jutott volna el a fülükig alvás közben, a kóbor kutya ugatása és kaparászása viszont behallatszott a hátsó ajtón.

Most, hogy a napi verés megvolt, az apja néhány másodpercig bámult rá. Végül megszólalt:

– Láss hozzá a kibaszott feladataidhoz. Vissza se gyere, amíg nem végeztél. Ha nem végzel vacsoráig, nem eszel.

A fiúnak egy pillantást sem kellett vetnie a mostohaanyjára, máris tudta, hogy aznap szándékosan nagyon korán fogja tálalni a vacsorát. Kiment a szűnyoghálós hátsó ajtón, és hagyta, hogy bevágódjon mögötte.

– Gyerünk, Razor – mondta, ahogy elindult a düledező pajta felé.

Besötétedett odakint, mire végre végzett a feladataival. Talált némi ételt, amit korábban elrejtett a pajtában, és csendben megette, a felét a kutyájának adva. Miután megmosakodott az esőhordóban, visszament a házba, és bemászott az ágyba Ruthie mellé, közelebb húzva magához a kislányt.

– Itt a bátyus, Ruthie. Szeretnél egy mesét? – Kimerült volt, de nem tudott azzal a gondolattal elaludni, hogy cserben hagyja a kislányt, és nem mesél neki.

– Fáj a pocim – suttogta Ruthie.

– Szeretnéd, hogy kivigyelek a mosdóba? – súgta vissza.

– Nem. Nem olyan fájás.

– Milyen fájdalom? Éhes vagy?

– Anyu rálépett.

A fiú megdermedt, szorosan behunyta a szemét. Örült, hogy Ruthie nem kért tőle vidám mesét aznap este, mert másra sem tudott gondolni, mint hogy pusztá kézzel megfojtja Idát.

Másnap hazafelé tartott a ligetből, és három mókust cipelt, amit a csúzlijával vadászott le. Ida elég jó pörköltet tud készíteni ezekből. Reggel figyelte Ruthie-t az asztalnál, ahogy lassan eszegette a reggelijét. Úgy tűnt, jól van, úgyhogy még azelőtt elment vadászni, hogy a kislány végzett volna a reggelivel. A vállára vetette a mókusokat, és elképzelte Ruthie arcát, amikor meglátja, hogy mit fogott.

Ekkor hallotta meg. Puska lövés dördült a ház felől.

Hallotta már a puska lövetését, amikor az apja nagy ritkán meglőtt egy őzet vagy egyéb állatot, akár ragadozót, akár olyasvalamit, ami a vacsoraasztalon végezhet. De a megérzése azt súgta, ez most más.

Teljes sebességgel rohanni kezdett, de a látványra, ami fogadta, megtorpant. Megfeszültek az izmai, ahogy felfogta, hogy mi történt.

Ott, éppen a szárítókötél mellett. Az apja kezében a puska. Ida a vérző karját szorongatja. Razor az oldalára dőlve, egy vértócsában fekszik.

És Ruthie a földön, a hátán elterülve, karja kétoldalt. Ruthie.

A fiú ismét futásnak eredt.

– A kibaszott kuttyád nekiment a húgodnak, és amikor Ida megpróbálta leállítani, őt is megtámadta – mondta az apja ridegen, egyik ujját a ravaszon tartva. – Meg kellett ölnöm.

Razor megtámadta Ruthie-t, aztán pedig Idát, amiért megpróbálta leállítani? Lehetetlen. Razor sosem bántaná Ruthie-t.

Ida feltartotta a karját, hogy megmutassa a fiúnak. Nem volt rá szükség. Már látta, és kétség sem fért hozzá, hogy Razor harapásnyoma volt. Vagy inkább marcangolás. Mintha megragadta volna a nőt, és küzdött volna vele.

A fiú ledobta a döglött mókusokat, és Ruthie mellé térdelt. És máris biztosra tudta, hogy az előadott történet nem igaz. A húga

hanyatt feküdt, csukott szemmel. Finom, szőke loknik keretezték az arcát. Békésebbnek és gyönyörűbbnek tűnt, mint amilyennek valaha látta. Apró mosolyba kunkorodott az édes, ártatlan szájacskája.

Hát persze hogy mosolygott. Most szabadult a pokolból.

Tudta, hogy halott. És semmit sem látott a testén, ami arra utalt volna, hogy Razor támadta meg.

Hazudtak. De ezt már különben is tudta.

Képtelen volt leállítani magát. Azelőtt elhagyták a száját a szavak, hogy átgondolhatta volna.

– Nem úgy néz ki, mintha Razor támadt volna Ruthie-ra. Semmi harapásnyom, vagy ilyesmi. Csak a sérülések, amiket Ida okozott.

Kemény ütés érte, de számított rá.

– Hozd az ásót – parancsolta az apja. – Válassz egy helyet távolabb a háztól, és temesd el a húgodat. Nem érdekel, mit csinálsz a kutyával. Ha akarod, kivonzolhatod a tetves seggét az ültetvényesbe, és feletetheted a keselyűkkel. – Felnyalábolva a földre ejtett három mókust, megragadta a feleségét a sértetlen karjánál fogva. – Annyira azért nem sérültél meg, hogy ne tudj vacsorát főzni.

Ahogy elindult vissza a házba Idával és a döglött mókusokkal, a válla felett hátrakiáltott:

– És ha végeztél, vonszold ide azt a nyomorult seggedet, és tedd ki a patkánymérget, ahogy már tegnap meg kellett volna tenned.

Bámult utánuk, ahogy visszamentek a házba, és megpróbálta elképzelní a világot Ruthie nélkül.

A világot fény nélkül.

Két héttel később az utasülésen ült egy idegen férfi kocsijában. A férfi bemutatkozott, amikor felvette a fiatal stoppolót, és látszólag nem

zavarta, hogy a fiú csak bámul rá, és nem hajlandó bármit is mondani. A fiú most kipillantott a kocsni ablakán, és elmerengett mindazon, amit tett.

Eltemette a hűgát, ahogy az apja meghagyta neki, levette a pólóját, és letakarta a testét, mielőtt elment volna az ásóért, majd elindult, és ásott egy hatalmas sírt a telektől meglehetősen távol.

Otthagya az ásót a sírhelynél, és visszament a házhoz. Besétált a pajtába a patkányméregért, és elrejtette nadrágzsebében.

Bement a házba, és észrevette, hogy Ida időközben rendbe szedte magát, és a mókuspörköltön ügyködik. Láttá a mozdulatai alapján, hogy erős fájdalmái vannak. Razor szépen szétmarcangolta a karját. Valószínűleg kórházba kellene mennie, de az apja sosem fogja elvinni, és azt sem fogja megengedni, hogy a nő használja az egyetlen kocsijukat. Amúgy sem volt otthon. Feltehetőleg elment valahová.

Nyilvánvaló, mi történt. Ida megint megverte Ruthie-t, Razor pedig közbeavatkozott. De sajnós nem állította meg időben.

Azt a fiú nem sejtette, hogy Ruthie jó ideje haldoklott lassacskán a belső sérülésektől, amiket az anyja okozott a kegyetlen verésekkel, és ezt tetőzte előző nap, hogy a gyomrára taposott. Biztosra vette, hogy Ida az addigi kegyetlenségeit mindig a házban élte ki Ruthie-n, ahová Razor nem mehetett be. De az a nap más volt. Ida valószínűleg kivonszolta a síró Ruthie-t az udvarra, hogy segítsen neki valamilyen házimunkában, majd üvöltözni kezdett vele, amikor a kislány nem akarta – vagy még valószínűbb, hogy nem tudta – ellátni azt, amire utasította. Kétség sem fért hozzá, hogy Razor Ruthie-t próbálta védeni, amikor megragadta Ida jobb karját. Ida jobbkezes volt.

Ida elhajolt a tűzhely mellől, kinézett a hátsó ablakon, és meglátta a kislány testét az udvaron. Rideg pillantást vetett a mostohafiára.

– Nem végeztél. Mit keresel idebent?

A hangja kimért volt, és érzelemmentes. Mintha azt kérdezte volna, hogy megetette-e már a csirkéket, vagy lefestette-e a kerítést. A fiú émelygett a gondolatra, hogy ennyit jelent számára a lánya temetése: házimunka. Ida még az apjánál is nagyobb szörnyeteg. Ő adott életet Ruthie-nak. Kilenc hónapon át osztozott a testén az egyetlen gyermekével. A fiú semmit sem tudott az anyaságról, de még ő is érezte, hogy kell lennie egy különleges köteléknek anya és a gyermeke között.

Anélkül, hogy rápillantott volna a nőre, válaszolt:

– Megástam a gödröt. Csak visszajöttem, hogy belesavarjam valamibe. Gondoltam, kiviszem az ágylepedőmet.

Mindig is osztoztak az ágyon, és csak egyetlen lepedőjük volt. Abba csavarja majd Ruthie apró testét.

Nem tudta, mi vette rá Idát a következőre. Olyan ajánlattal állt elő, ami meglepte őt, ám egyben lehetőséget is kínált.

– Van valamim, amit használhatsz. Búcsúajándékként kaptam onnét, ahol annak idején dolgoztam.

Fogta a kevergetéshez használt merőkanalat, nekiütögette a fazék szélének, és letette. Sérült karját a mellkasához szorította, és visszament a férjével közös hálószobába. A fiú tudta, hogy a nőnek fáj a karja, és beletelik majd pár percbe, mire előássa, akármilyen messze ment is el. Hallotta, ahogy ügynökötlenül kotorászik valami után.

Megragadta az alkalmat, hogy elővegye a mérget a nadrágjából, és a teljes tartalmát a pörköltbe öntötte. Sietve elkeverte, és hálát adott, amiért láthatóan gyorsan feloldódott, aztán visszatette a helyére a kanalat. A hátsó ajtónál állt, amikor a nő visszatért, egy kék szövetdarab volt az ép kezére terítve. A fiú rájött, hogy valamiféle fürdőköntös. Vékony anyagból volt, és nem kellett hozzá műveltnek

lenni, hogy megállapítsa, milyen jó minőségű és drága. *Búcsúajándék, egy frászt*, ráncolta a homlokát. Ida ellopta. A nő odatartotta elé, kerülve a fiú zöld szemének szúrós tekintetét. Idát mindig nyugtalanította a nézése, a fiú legalábbis hallotta, amikor ezt mondta az apjának, és egy töredékmásodpercre úgy tűnt, hogy a nő habozik vagy visszakozik.

Biztos felismerte a harciasságát, mert meg sem várta, hogy elvegye tőle a köntöst, csak felcsattant:

– Tekerd ebbe! – Odahajította neki, és visszament a tűzhelyhez, hogy megkeverje a ragut.

A frissen ásott gödörnél a fiú finoman betakarta Ruthie apró testét a saját pólójával.

– A bátyus mindig veled lesz, Ruthie – mondta halkán. Aztán becsavarta Razort Ida drága köntösébe, és felhorkant, mintha a kutya túl jó lenne Ida feltételezhető búcsúajándékához. Óvatosan befektette a hűgát a mély gödörbe, és mellé helyezte Razort.

– Jó fiú voltál, Razor. Helyesen tetted, hogy próbáltad őt megvédeni. Most már örökké vigyázhatsz rá.

Elhatározta, hogy nem fogja megjelölni a sírt, nehogy bárki megtudja, hol van. Csak ő tudja. Különben sem fogják keresni. Senki sem fogja hiányolni a kislányt. Hozzá hasonlóan ő sem kórházban született. Kétkedett benne, hogy egyáltalán lenne születési anyakönyvi kivonata. Abban sem volt biztos, hogy neki van, habár kellett lennie, hiszen iskolába jár. Eltűnődött, vajon kell anyakönyvi kivonat ahhoz, hogy valaki iskolába járjon? Nem tudta.

A hűga sírja felett állt, és a frissen betemetett földre bámult. Valami hiányzott róla. Elment, és hamarosan visszatért egy hatalmas kővel. A kő nehéz volt, tényleg nagy, és rengeteg erőfeszítést igényelt,

hogy elcipelje a sírhelyig. Puffant, amikor leejtette. A mérete és az egyedi formája miatt választotta. Biztos emlékezni fog rá.

Térdre rogyott, és elsírta magát. Nem emlékezett rá, hogy valaha is sírt volna életében. Még gyerekkorában sem, amikor kínzással felérő bántalmazásokat élt át. Nem tudta megmondani, hogy vajon miért gyűlöli őt az apja. Nem tudott rájönni, vajon a mostohaanyja miért gyűlölte Ruthie-t. Különben sem akar rájuk gondolni. Amint itt végez, soha többé nem gondol rájuk.

Felszakadt belőle egy halk jajgatás, ami szinte nem is hangzott emberinek, olyan sírás, ami egyenesen az üres gyomra mélyén született, és megtalálta az utat a mellkasába, onnan a torkán át a szájába, kiszakítva a lelkét, és vele együtt bármit, ami a fényre emlékeztet. A fényre, ami Ruthie volt.

Nem tudta biztosan, hogy meddig zokogott térdén állva Ruthie és Razor sírjánál.

Szúrt a szeme, és száraz meg nedves takony keveréke borította a csupasz karját, ahogy próbálta eltörölgetni a gyászt. Sajgó háta idővel kirántotta a fájdalomtól, lüktetve emlékeztette a korbácsolásra, amit néhány éjszakával azelőtt mért rá az apja. Fizikailag és szellemileg is kimerült, de még nem végzett.

Elgyötört volt, de valahogy összeszedte az erőt, amire szüksége volt, és elindult messzebbre, egy még inkább elhagyatott helyre.

Még egy sírt meg kellett ásnia.

Együtt fogja eltemetni őket, de nem azért, amiért Ruthie-t és Razort együtt temette el: hogy védelmet és vigaszt nyújtssanak egymásnak. Nem, nekik azért ásott közös sírt, mert megérdemelték, hogy kidobják őket, mint a szemetet.

És pontosan ezt is fogja tenni.

– Kölyök? Kölyök, akarsz valamit, vagy nem kell kimenned?

Elaludt, és összerezett, ahogy megérintették. Beletelt egy töredékmásodpercbe, mire eszébe jutott, hogy hol is van. Egy kocsiban, ami most leparkolt. A férfi, aki felvette, épp várakozva pillantott rá.

A férfi az ablak felé biccentett.

– Megtankolok. Akarod használni a budit, vagy valami?

– Hol vagyunk?

– Fort Lauderdale-ben. Megtankolunk, aztán indulunk Miami-ba.

Bólintott, és feltápáskodott. Fájdalmai voltak. Az elmúlt napok megviselték fizikailag, és ezt érezte is.

– Igen, ki kell mennem.

Megkerülte a kis benzinkutat az épület oldala mentén, és bement a mosdóba. Búzlött, de meglepően tiszta volt. Elkalandoztak a gondolatai, miközben könnyített magán.

Aznap éjjel visszatért a házhoz, és ott találta az apját és Idát a vacsoraasztalnál, amint épp a ragut ették. Felnyúlt egy polchoz, és leemelt egy régi lekvárosüveget, majd a konyhacsapnál megtöltötte. A pultnak dőlve megitta a vizet, és közben figyelte, ahogy a ragut eszik. Senki sem bajlódott azzal, hogy megkínálja. Nem is baj. Úgyis visszautasította volna.

– Szar az íze! Hogy a faszba voltál képes elbaszni egy mókusragut?

– Ida nem felelt, ezért a férfi a kézfejével pofon legyintette.

A fiú fogta a pohár vizét, bement a hálószobájába, és bezárta maga mögött az ajtót. Lefeküdt a Ruthie-val közös ágyra, szorosan a mellkasához ölelte az egyetlen párnát, és halálosan mély álomba merült.

Aznap éjjel vad hányás és öklendezés zajára ébredt. Teljes homályban telt a következő néhány nap, amíg eljártszotta, hogy a beteg

szüleit ápolja. Vödröket tett az ágyuk mellé, folyadékot vitt nekik, hogy igyanak. Folyadékot, amibe még több patkánymérget kevert.

Eszébe jutott a pillanat, amikor az apja rádöbbsent, hogy mi törté-
nik. Megpróbált felkelni az ágyból, és ragaszkodott hozzá, hogy a fia
kórházba vigye őt és a feleségét. A fiú még nem volt elég idős a joga-
sítványhoz, de már tudott vezetni. Az apja megengedte neki, hogy
időnként vezesse az ütött-kopott kombijukat, és a telkük körül szál-
lítson dolgokat.

– Most beviszel minket a kórházba, kölyök – mondta az apja, és
a hangját fájdalom járta át.

– Nem, nem viszlek. – Rájuk nézett, apró mosollyal az ajkán. –
Végig fogom nézni, ahogy mindketten lassú, fájdalmas halált hal-
tok. Egész örülök, hogy nem vettél nekünk tévét. Ez biztos sokkal
szórakoztatóbb lesz.

A vérben úszó, fájdalommal teli barna szempárban megjelent a
felismerés, amikor találkozott a tekintete a fiú zöld szemével. Az apa
körbenézett a szobában, és rájött, hogy a puska nincs már a sarok-
ban. Eltűnt. És ha ott is volna, nem lenne ereje felkelni, hogy érte
menjen.

Visszahanyatlott az ágyra, és a feleségéhez fordult. A nő össze-
gömbölyödött, térdét felhúzta a mellkasához, és a karjaival átfogta.
Hallotta a beszélgetést, és kinyitotta a szemét annyira, hogy meg-
szóljon:

– Mindketten megérdemeljük.

A férfi hanyatt fordult, és a fiára nézett, aki az ágy lábánál állt ke-
resztbe font karral, és ridegen bámult a zöld szemével.

– Sejtettem volna, hogy az ördög sarja vagy. – Nem várta meg
a fiú válaszát, hanem hozzátette: – Szerettem az anyádat, és azt hit-
tem, helyesen cselekszem, amikor feleségül vettem annak ellenére,

hogy egy másik férfitől volt terhes. Tudhattam volna, hogy gonosz vagy, amikor megölted a tulajdon anyádat, te semmirekellő szarházi.

Végre, a válasz. Nem mintha most már számítana. A férfi, aki nevelte őt, nem az apja. A férfi, aki nevelte őt, gyűlölte, amiért a születése az anyja életébe került. Egy másik férfi fattyúja, aki megölte a nőt, akit szeretett, ezért azt akarta, hogy az a gyermek megfizesse. És az a gyermek azóta is ezért fizet.

Bizonyos szempontból megértette. Szinte hagyta, hogy átjárja a bűntudat, és azt súgja neki, hogy vigye őket a kórházba. Talán még nincs túl késő.

De aztán eszébe jutott Ruthie. Arra nincs mentség, ami Ruthievel történt. Semmiféle mentség.

Ridegen bámult a férfit, akit addig az édesapjának hitt.

– Csak azt bánom, hogy nem tettem meg azelőtt, hogy hagytad megölni Ruthie-t.

Ezután kiment a konyhába, és készített magának valami ennivalót.

Miután meghaltak, mindkettejüket felrakta a családi kocsi hátuljába, és kivezetett velük a második sírgödörhöz. Olyan közömbösen hajította őket a verembe, mint egy halom csirkecsontot, aztán rájuk lapátolta a földet. A kombi csomagtartójába hajította az ásót, majd visszavezetett a házhoz.

A létező legkevesebb feltűnést akarta kelteni a házzal. Nem gyűjtötte fel, hanem alaposan átgondolta, hogyan festene, ha a család egyszerűen fogná magát, és felkerekedne, és csak olyan dolgokat vinénének magukkal, ami befér az egyetlen kocsijukba. Munkához látott, összepakolva a néhány fényképet, amijük volt, a személyes dokumentumaikat és a ruháikat. Gúnyosan elmosolyodott, amikor meglátta az apja gyerekkori képét. Nem. Nem az apja. A mostohaapja.

Már akkoriban is úgy nézett ki, mint egy szánalmas kis szarházi. Behajította a többi holmi közé. Egyetlen képpel sem találkozott magáról vagy az édesanyjáról.

Hanyagul az öreg kocsiába hajigált mindent, amit tudott, alig maradt hely számára a sofőrülésen. Bement a hálószobába, és kihozta a barna táskát, amibe összekészített néhány holmit az útra. Volt benne pár ruha, harminc dollár és huszonhat cent, amit a mostohaapja tárcájából és Ida pénzes poharából guberált össze, utóbbit néhány edény mögött találta meg a konyhában. A zsebébe nyúlt valamiért, aminek a létezéséről sem tudott egészen addig, amíg el nem kezdte összepakolni a személyes tárgyaikat. Egy kép Ruthie-ról és Razor-ról. Látszik, hogy náluk készült, de nem tudta, mikor és ki fotózta. Nem is talált fényképezőt, ahogy átkutatta a holmijukat. Sehogy sem tudta kideríteni, honnan származik a kép, és nem is volt ideje rágódni rajta.

Ismét rápillantott. Ruthie a fűben ült, és mosolyogva felpillantott. Razornek támaszkodott, aki selyemgubóként körbefogta. A kislány a mellkasához húzta a térdét, és szorosan átfogta a karjaival. Akkoriban rövidebbek voltak a szőke fürtjei. Mindketten boldognak tűntek. Mint akik a magas fűben hancúroztak, és szünetet tartanak egy gyors fotó erejéig. Tudta, hogy sem Ida, sem a mostohaapja nem készíthette azt a képet. Mert olyankor a kishúga biztosan nem mosolygott volna. Óvatosan visszatette a zsebébe, és folytatta a pakolást.

Órákkal később ott állt az apró ház közepén, és szemügre vette. Nem volt benne biztos, de kevés kétség fért ahhoz, hogy bepakolta a fontos dolgokat. A hónap negyedik napja volt. A villany- és vízszámlát tizenharmadikáig nem kell befizetni. Nincs iskola, ezért szeptemberig nem fog hiányozni senkinek. A mostohaapjának nem

volt állandó munkahelye, úgyhogy őt sem fogják hiányolni. Nem volt telefonjuk sem, ami miatt aggódnia kellett volna.

Igen, úgy nézett ki, mintha a család, aki eddig itt élt, úgy döntött volna, hogy a legfontosabb személyes holmijukkal együtt elköltözik. Az a kevés levél, amit kaptak, hónapokig halmozódhat a postán. Senkinek sem fog feltűnni. Addigra már rég messze lesz.

Elindult a tyúkketrechez, hogy szabadon engedje az állatokat, amikor feltűnt neki a szárítókötél. Indulás előtt még beszedte, és a kocsiba dobta ezeket is. Miután fogta a barna táskáját és a kulacsát, óvatosan elvezette a családi kocsit a legközelebbi, legmélyebb csatornához, amit ismert. Az ütött-kopott úttól távolabb volt, így nem kellett lakott területen, sem bármilyen civilizáción áthaladnia. Hosszú, izzasztó sétára számíthatott, míg talál egy fuvart magának valahová, de csak a barna táskáját és a vízzel teli kulacsot kellett cipelnie.

A benzinkút mosdójában hideg vizet fröcskölt az arcára, és megtörölgette. Mielőtt kiment volna a mosdóból, benyúlt a hátsó zsebébe, és kivette Ruthie és Razor fényképét. Soha többé nem tarthatja a karjában a kislányt. Soha többé nem hallhatja a hangját, amint azt kéri, hogy meséljen neki. Soha többé nem fonhatja Razor nyaka köré a karját, és nem fúrhatja az arcát a rövid szőrébe. Elkente a könnyeket, amik gyűlni kezdtek a szemében, és visszacsúsztatta a fotót a zsebébe.

Aznap fogadalmat tett Ruthie sírjánál. Nincs több sírás. Soha többé.

Kezdett megéhezni, ezért úgy döntött, visszamegy a kocsihoz némi pénzért. Majd megnézi, mi a kínálat a benzinkúton étel tekintetében. Remélhetőleg akad valamilyen csokiszelet meg üdítőital. Csak egyszer kóstolt üdítőitalt, és most alig várta a cukros ízt.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

Megkerülte a benzinkutat, és hirtelen megtorpant. A kocsi, ami felvette, eltűnt. Pislogott egyet, hátha csak a szeme káprázik. Nem így volt. Az a rohadék lelépett a barna táskájával, amiben benne volt a néhány ruhadarabja és az összes pénze. Az első ülésen hagyta a kulcsát. Még az is eltűnt.

Rohadt egy világ ez, és minden benne élő is rohadt.